

לקה קהילת קהילות בשבת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

יוצא-לאור על-ידי "ועד הקהלת קהילות" שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית

ללמוד מרשב"י ולשאל: 'איכא מילתא דבעי לתיקוני'

כאשר מדובר אודות הקדמת וזירוז הגאולה ברגע אחד בלבד – מובן גודל הענין שבזה, שהרי מדובר אודות רגע של גלות עבור כל בני ישראל שבכל הדורות, מליוני יהודים שנמצאים בגלות... ביחד עם רבותינו ונשיאינו, וביחד עם "שכינתא בגלותא", וביחד עם כל המלאכים והשרפים וחיות הקודש, שכולם נמצאים בגלות יחד עם השכינה!...

[ידוע אמנם הפתגם שאצל רשב"י לא הי' ענין של חורבן כו' – אבל בגלל זה ישב רשב"י במערה... ולאחרי צאתו מן המערה – מיהר להתעניין ולשאל "איכא מילתא דבעי לתיקוני" (שבת לג, סע"ב), היינו התעסקות בתיקון העולם!]

ומזה מובן גודל העילוי של העבודה שבכחה להקדים ולמהר את הגאולה אפילו ברגע אחד בלבד – שזוהי כללות העבודה הפצת היהדות והמעיינות כנ"ל.

(משיחת ש"פ תבוא, ח"י אלול ה'תשמ"ג)

בהאי חיבורא דילך יפקון מן גלותא...

אל כל ההורים היהודיים ואל כל המחנכים והמחנכות היהודיים השם עליהם יחיו, שלום וברכה!
בהתבסס על ציווי התורה "אין מזרזין אלא למזרזין", וכפי שידועה מעלת הזריזות ונחיצותה, בכל ענייני היהדות, ובמיוחד בביצוע הציווי התלת-פעמי של התורה "להזהיר גדולים על הקטנים" – היסוד של החינוך האמיתי, כולל גם התוכן של המכתב המצורף "אל כל ילדי ישראל שליט"א

המכתב יחד עם בקשה נפשית לסייע, לעודד ולזרז בכל ענייני המכתב ובמיוחד בקיום הכינוס ועריכת התהלוכה, ובוודאי יוסיף עוד יותר בברכת הקב"ה – לרוות כל אחד מהילדים נחת-תורה אמיתי, חדור בפנימיות התורה כפי שמבואר בזוהר "חיבורא דילך" של רבי שמעון בר יוחאי בעל השמחה של "ל"ג בעומר.

ויהי רצון שכל זה יחיש עוד יותר את ההבטחה בזוהר: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר כו' יפקון מן גלותא ברחמים", במהרה בימינו ממש.

(ממכתב ער"ח אייר, ה'תשמ"ז – לקו"ש לב, עמ' 253)

על פי דרישת השעה צריך לחפש וליצור הזדמנויות...

סיפורי רז"ל על הנהגת רשב"י (ככל סיפורי התורה) הם הוראה ונתנת כח לכל הדורות שלאחריו, ובפרט לדורות האחרונים שזכו לגילוי של פנימיות התורה – תורתו של רשב"י: יש צורך ב"פוצו מעינותיך חוצה" – קישור שני הקצוות: צריכים לקחת לא רק מהנהר ולא רק ממי המעיין, אלא מהמעין עצמו, ולהפיצו עד ל"חוצה", עד ל"חוצה" שהיא בודאי חוצה, כלומר שאין חוצה הימנו, ביחס ל"פנים" איזה שיהי'.

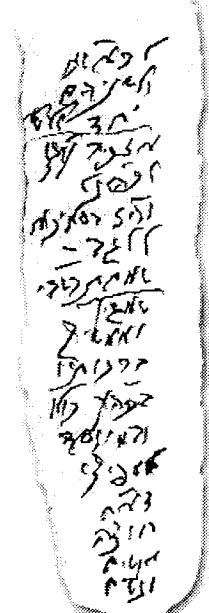
ו"פוצו מעינותיך חוצה" הוא הכנה קרובה ל"אתי מר", ביאת משיח צדקנו, שגם אצלו תהי' ההנהגה של מיזוג ב' הקצוות: יחד עם זה שילמד תורה ואפילו לאבות ומשה רבינו, יעסוק גם עם דלים, כמו שנאמר: "ושפט בצדק דלים", עד שיפעול גם על ה"צפועוני" והנהגתו.

וכל זה תלוי בעבודתנו עתה: צריך להכין דור, שגם הילדים ילמדו פנימיות התורה, כמו שאמר רשב"י שבדרא דעקבתא דמשיחא יהי' כפי שהי' בדורו שגם "רביא" (בין ילדים בשנים ובין ילדים בדעת) ילמדו פנימיות התורה.

(לקו"ש ג', שיחת ל"ג בעומר)

רשב"י מגין וממשיך ברכותיו... ובמיוחד למפיצי דא"ח חוצה

[... לכאו"א
 [=לכל אחד ואחת]
 ולשניהם
 יחד שליט"א
 אזכיר עה"צ
 לכהנ"ל
 וה"ז בסמיכות
 ללג"ב
 [=לל"ג בעומר] –
 שמחת רשב"י
 שמגין
 וממשיך
 ברכותיו
 בכה"ע
 [=בכל העולם] כולו
 ובמיוחד
 למפיצי
 דא"ח
 חוצה
 אנשים
 ונשים

מוקדש
ל"כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
שיבוא ויגאלנו בקרוב ממש

ע"י החפץ בעילום שמו, להצלתו ולהצלת כל בני משפחתו יחיו בנשמות וברוחניות שילכו כולם ברכי תורת החסידות ובהתקשרות למלכנו שליט"א מתוך שמחה והרחבה.

Internet: <http://www.moshiach.net/blind> E-mail: HebrewCommittee@Juno.com

ש ה הקהיל קהילת

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובד ומתורגם ללשון הקודש, על-מנת להקל על התמימים היוצאים להקהלת קהילות בשבת

יוצא-לאור על-ידי "ועד הקהלת קהילות" שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית

ל"ג בעומר - דיבוק חברים ואהבת ישראל

דברי רבי עקיבא בדרך מוטעית (לפי דעתו)!

ג. חטא זה לא היה חמור עד כדי שתגזר עליהם מיתה, אולם כאן נכנס גורם נוסף. הדבר קרה כשמספר התלמידים הגיע לעשרים וארבעה אלף. זה מספר גדול שעורר עין הרע, וידוע גם-כן שהמספר עשרים וארבע קשור למידת הדין. עין הרע עוררה את מידת הדין בימי הדין של הספירה, והיא אשר גרמה למותם.

אילו היו שלמים באחדות ובאהבת-ישראל, היה בכך תריס בפני הפורענות. אולם מכיוון ש"לא נהגו כבוד זה בזה", הרי כאשר התעוררה מידת הדין לא היה מה שיגן מפניה, ולכן "מתו בפרק אחד".

ד. ל"ג בעומר מסמל אפוא את הצורך להיות שלמים באהבת ישראל וברחישת כבוד אפילו למי שמבין אחרת את דברי הרב. הדבר מתבטא גם בסיפור חייו של רבי שמעון בר-יוחאי, של"ג בעומר קשור גם בו. הגמרא מספרת, שבצאתו מן המערה חיפש דבר-מה שאפשר לתקן בעולם, והלך לטהר דרך שהקלה על הכוהנים.

כאן אנו רואים את השלימות של אהבת-ישראל - להתמסר בכל לב כדי לעזור ליהודי שני ואפילו להסיר ממנו טורח מיותר (הליכה בדרך עוקפת). ו"כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בעת הדחק" של הגלות ולהחיש את הגאולה האמיתית והשלימה.

(לקוטי שיחות כרך לב, עמ' 149)

א. הגמרא מספרת שהיו לרבי עקיבא עשרים וארבעה אלף תלמידים "ויכולם מתו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה בזה". זו סיבת האבל בימים אלה של ספירת העומר. ול"ג בעומר הוא יום שמחה, משום שבו "פסקו למות".

הדבר דורש הסבר. הלוא רבי עקיבא הדגיש את חשיבותה של מצוות "ואהבת לרעך כמוך", ואיך ייתכן שדווקא תלמידיו כשלו בה? והאם זה עוון חמור כל-כך עד שנידונו למוות בגינו? כמו-כן עלינו להבין מדוע "מתו בפרק אחד", והרי לא מתקבל על הדעת שעשרים וארבעה אלף איש חטאו באותה מידה עד שסאת חטאיהם מלאה בפרק זמן אחד.

ב. חז"ל מדייקים בלשונם ואינם אומרים שהתלמידים חטאו בפירוד לבבות ובפגיעה בזולת, חלילה, אלא רק "לא נהגו כבוד זה בזה". כתלמידי רבי עקיבא ודאי היו אמונים על מצוות אהבת-ישראל, אולם התקשו לרחוש כבוד אמיתי איש לרעהו, דוקא משום שכל אחד ואחד מהם היה מסור בכל ליבו לתורת רבו.

כלל קבעו חז"ל: "אין דעותיהם שוות". ודאי שכלל זה חל גם על תלמידי רבי עקיבא. כל אחד ואחד הבין אפוא את תורת רבו לפי דעתו, וכאשר שמע שחברו מבין את הדברים אחרת, היה בטוח שהוא שוגה. ומתוך אהבת ישראל ניסה לשכנע את חברו בצדקתו, וכאשר נוכח שהלה עומד בדעתו לא יכל לרחוש לו כבוד, שהרי הלה מבין את

להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה

ובנוגע לפועל - למרות ה"שמורעם" [=הרעש] שבדבר בתקופה האחרונה. . .
רואים שישנו קושי להחדיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו "לחיות" בעניני משיח וגאולה. . .
והעצה לזה - על ידי לימוד התורה בעניני משיח וגאולה, כי, בכח התורה (חכמתו של הקדוש ברוך הוא שלמעלה מהעולם) לשנות טבע האדם, שגם כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדיין ח"י מחוץ לענין הגאולה (כיון שלא יצא עדיין מהגלות הפנימי), הרי על ידי לימוד התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה, ומתחיל לחיות בעניני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה ש"הנה זה בא".

(משיחות ש"פ בלק, י"ז טו"ב) תמוז ה'תנש"א